

ЛУЦЕНКО Юрій Віталійович

Випускник факультету
електронної фізики (1989 р.)

Міністр внутрішніх справ України
(2005–2006, 2007–2010 рр.)

Народився 14 грудня 1964 р. у м. Рівному. Багато старших людей тут із великою шаною згадують батька пана Юрія Віталія Івановича — секретаря міськкому, потім Рівненського обкому КПРС, згодом народного депутата України, секретаря ЦК КПУ, який завжди щиро дбав про людей і державу. Мама Віра Михайлівна була ветеринарним лікарем. У синах своїх виховували насамперед порядність і поважне ставлення до людей.

Із золотою медаллю закінчив рівненську спеціалізовану середню школу № 7 з поглибленим вивченням англійської мови. І хоча більше цікавився гуманітарними дисциплінами, виш обрав за прикладом старшого брата: у 1982 р. Сергій Віталійович закінчив факультет електронної фізики Львівського політехнічного інституту, а Юрію цього року тут вручили студентський квиток і залікову книжку. Навчання продовжив після служби у Збройних силах (1984–1986).

Активний, цілеспрямований, обдарований і дуже серйозний — таким пам'ятають студента Юрія Луценка у Львівській політехніці. Контролювати поведінку народу — згадують колишні однокурсники — прагнув ще з юності. Комендант гуртожитку, або ж відповідальний за порядок, — одна з перших посад экс-міністра.

Трудову діяльність після закінчення інституту в 1989 р. розпочав інженером-технологом на заводі імені 60-річчя Жовтня (м. Рівне). З 1992 р. — головний конструктор рівненського заводу «Газотрон».

Від 1994 р. працює в органах виконавчої та законодавчої влади. З липня 1994 р. — заступник голови Рівненської обласної ради народних депутатів, за рік очолив Комітет економіки Рівненської облдержадміністрації. У 1997 р. був призначений заступником міністра України у справах науки і технологій.

З вересня 1998 р. — помічник Прем'єр-міністра України. З 1999 р. по 2002 р. працював у Секретаріаті Верховної Ради помічником-консультантом народного депутата України.

В українську політику і громадське життя Юрій Луценко увійшов у 2000 р. як активний борець із режимом Леоніда Кучми — співголова

акції «Україна без Кучми», член ради акцій протесту, представник Громадянського комітету захисту Конституції, у 2004 р. — член Комітету національного порятунку.

У 2002–2005 рр. — народний депутат України від СПУ, член Комітету з питань будівництва, транспорту, житлово-комунального господарства і зв'язку.

З лютого 2005 р. — перший в історії України цивільний міністр внутрішніх справ. Проводить радикальні структурні і кадрові перетворення. Рішуче вступає в боротьбу з корумпованістю національної міліції.

У грудні 2006 р. призначений радником Президента України. Ініціював створення Громадянського об'єднання «Народна самооборона».

У 2007 р. обраний народним депутатом України, член фракції Блоку «Наша Україна — Народна самооборона».

У грудні 2007 р. вдруге обійняв посаду міністра внутрішніх справ України. «В політиці не розбираюся, але як людині міністрові я довіряю» — така оцінка людей є мірилом правоти і доцільності докладених зусиль для Луценка-політика.

За вагомих особистий внесок в обстоювання ідеалів демократії, захист конституційних прав і свобод громадян, активну участь у державному будівництві нагороджений орденом князя Ярослава Мудрого V ступеня.

Особливого значення ця нагорода набула саме для міністра Луценка через його захоплення історією. От тільки, на відміну від славного предка, боротися за справедливість він може переважно словом, зброю ж (історичну) лише колекціонує.

Джерелом натхнення і душевної гармонії для пана Юрія ще зі студентських років є родина. Адже свою другу половинку — Ірину — майбутній керівник МВС зустрів у Львові, на факультеті електронної фізики Львівського політехнічного інституту. Подружжя виховує синів Олександра і Віталія.

«Не прогинатися, бути самим собою!» — девіз Юрія Луценка перед лицем загроз і спокус, навіть найсильнішої з них — спокуси владою.

